

Michał Lukoszek *OSPPE*

ŻYCIE KONSEKROWANE W NAUCZANIU BŁ. JANA PAWŁA II

Życie konsekrowane jest stanem chrześcijańskiej egzystencji, który wraz z pasterzami i laikatem współtworzy kościelną komunę. Jan Paweł II w swoim nauczaniu konsekwentnie poświęca wiele miejsca tej części Ludu Bożego. Papieskich przemyśleń o charakterze teologicznym oraz praktycznym będziemy poszukiwać głównie w posynodalnej adhortacji apostołskiej *Vita consecrata* z 25 marca 1996 r. (o życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i w świecie), jak również w serii katechez, w ramach cyklicznych rozważań Jana Pawła II o Kościele, a także w okolicznościowych przemówieniach kierowanych do przedstawicieli życia konsekrowanego.

Papież zwraca uwagę, że życie konsekrowane nie należy do hierarchicznej struktury Kościoła. Nie należy traktować go także jako stanu pośredniego pomiędzy duchowieństwem a laikatem. Jest odrębnym stanem życia, który tworzą zarówno duchowni, jak i świeccy, którzy pragną głębiej przeżywać tajemnicę chrztu świętego oraz zjednoczenie z Chrystusem poprzez profesję i praktykę rad ewangelicznych. Stan zakonny oparty na praktyce rad ewangelicznych, stwierdza Biskup Rzymu, nienaruszalnie należy do życia i świętości Kościoła, będąc jego nieodłącznym elementem¹

JAN PAWEŁ II, *Życie konsekrowane w Kościele*, w: *Katechezycy Ojca Świętego Jana Pawła II Kościół*, Kraków Żabki 1999 (dalej: *Kościół*), s. 399; por. SOBÓR WATYKAŃSKI II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen gentium”* w: SOBÓR WATYKAŃSKI II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje. Tekst polski*, Kraków 1967³ (dalej: I.G.), 43, 44; por. BENEDYKT XVI, *Spotkanie z zakonnikami i zakonniceami, seminarzystami oraz przedstawicielami ruchów kościelnych w jasnogórskim sanktuarium*, w: *Trwajcie mocni w wierze. Przemówienia i homilie Benedykta XVI w Polsce 25 – 28 maja 2006*, red. E. DATA, K. KUŹNIK, Marki 2006, s. 70-71.

Rozważając temat życia konsekrowanego Następca św. Piotra postrzega je jako dar, który odznacza się potrójnym wymiarem: konsekracji, komunii oraz misji²

1. Konsekracja zakonna

Konsekracja zakonna, według Papieża, swoje korzenie ma w Ewangelii. Jej genezę Jan Paweł II widzi w powołaniu przez Jezusa grona uczniów, których zapraszał do osobistego przyjęcia Królestwa Bożego oraz pełnego zaangażowania się w służbę na rzecz jego wzrostu i krzewienia w świecie. Tego rodzaju sposób życia jest szczególnym darem Ducha Świętego, dzięki któremu osoba zakonna zostaje uzdolniona do odpowiedzi Bogu na konsekrację chrzcielną, która w tym wypadku przybiera formę radykalną, polegającą na naśladowaniu Chrystusa poprzez przyjęcie ewangelicznych rad czystości, ubóstwa i posłuszeństwa³

Życie konsekrowane Biskup Rzymu postrzega jako głoszenie wobec świata wielkich dzieł, których Trójjedyny Bóg dokonuje w ułomnej naturze ludzkiej. Osoby konsekrowane, bardziej niż słowami, świadczą o Bogu wobec świata przemienionym dzięki Jego mocy życiem. W ten sposób „życie konsekrowane staje się jednym z widzialnych śladów, które Trójca Święta pozostawia w historii, aby wzbudzić w ludziach zachwyt pięknem Boga i tęsknotę za Nim”⁴

Życie konsekrowane urzeczywistnia się w praktykowaniu poświęconej Bogu czystości, ubóstwu i posłuszeństwu, które nazywane są radami ewangelicznymi⁵ Najgłębszy sens rad ewangelicznych, zdaniem Jana Pawła II, ukazuje się w ich odniesieniu do Trójcy Świętej. Papież uczy, że „są one wyrazem miłości, którą Syn darzy Ojca w jedności Ducha Świętego. Praktykując je, osoba konsekrowana przeżywa szczególnie głęboko charakter trynitarny i chrystologiczny całego życia chrześcijańskiego”⁶

Biskup Rzymu, za Soborem Watykańskim II, na pierwszym miejscu stawia czystość poświęconą Bogu. Uważa ją za najistotniejszą cechę

JAN PAWEŁ II, *Posynodalna adhortacja apostolska „Vita consecrata”* Rzym 1996 (dalej: VC), 13.

² VC 14; por. S. R. RYBICKI, *Apostolskie powołanie zgromadzeń zakonnych*, w: *Powołanie do apostolstwa*, red. T. BIELSKI, Poznań – Warszawa 1975, s. 158.

³ VC 20; JAN PAWEŁ II, *W szkole Chrystusa. Homilia Jana Pawła II na zakończenie Synodu 29 października 1995 r.* „L'Osservatore Romano” (dalej: OR) 1 (1995), s. 42-44.

JAN PAWEŁ II, *Życie konsekrowane w Kościele*, w: *Kościół*, s. 397; por. LG 43. VC 21.

życia konsekrowanego, która w sposób najbardziej widoczny ukazuje postępek łaski Bożej, będącej w stanie wynieść miłość ponad naturalne skłonności człowieka⁷ Wedle Papieża, czystość osób konsekrowanych stanowi wyraz całkowitego oddania się Bogu, a zarazem jest odbłaskiem miłości pomiędzy Osobami Trójcy Świętej⁸ Dar ewangelicznej czystości, który nie może być rozumiany bez oświecenia Bożego (zob. Mt 19, 10-12), nie jest jedynie rezygnacją z małżeństwa, ani biernym przestrzeganiem reguł związanych z zachowaniem czystości. Jan Paweł II zwraca uwagę, że owa rada ewangeliczna posiada przede wszystkim wymiar pozytywny, ponieważ wyraża całkowite poświęcenie wszystkiego dla Królestwa Bożego, a co za tym idzie, poświęcenie się nade wszystko umiłowanemu Bogu⁹

Kolejną ewangeliczną radą jest ubóstwo. Praktykowanie ewangelicznego ubóstwa jest stylem życia, który ułatwia naśladowanie Chrystusa przez poświęcenie się kontemplacji, modlitwie i ewangelizacji. Naśladowanie Chrystusa ubogiego, zauważa Biskup Rzymu, umożliwi Kościołowi z jednej strony stawanie po stronie szczególnie umiłowanych przez Zbawiciela ubogich, z drugiej zaś wyrażenie zdecydowanego dystansu wobec obecnej w świecie tendencji do ubóstwienia rzeczy materialnych. Papieskie nauczanie zwraca uwagę, że zachęta do praktyki ubóstwa podejmowana zwłaszcza przez stan zakonny, nie oznacza pogardy dla dóbr doczesnych, ale zwraca uwagę, że niewłaściwe przywiązanie do bogactwa zwykle prowadzi do zamknięcia serca człowieka na Boga i bliźniego¹⁰ Przede wszystkim jednak, przekonuje Następca św. Piotra, ubóstwo ukazuje, że Bóg jest jedynym prawdziwym bogactwem człowieka. Przeżywane na wzór Chrystusa staje się wyrazem całkowitego daru z siebie, jaki składają sobie wzajemnie Osoby Trójcy Świętej, który z kolei rozciąga się także na całe stworzenie, objawiającego się we wcieleniu i odkupieńczej śmierci Syna Bożego¹¹

Rozważając trzecią radę ewangeliczną – posłuszeństwo – Biskup

JAN PAWEŁ II, *Konsekrowana czystość*, w: *Kościół*, s. 418.

⁷ VC 21

JAN PAWEŁ II, *Konsekrowana czystość*, w: *Kościół*, s. 419-420; por. R. GROŃ, S. ŚWIERK, *Rady ewangeliczne w nauczaniu Jana Pawła II*, „Życie Konsekrowane” (dalej: ŻK) 2 (40) 2003, s. 82-85.

¹⁰ JAN PAWEŁ II, *Ewangeliczne ubóstwo istotnym warunkiem życia konsekrowanego*, w: *Kościół*, s. 426-428; por. F. FRANCOU, *Wybór na rzecz ubogich a powszechność zbawienia*, „Communio” (wydanie polskie – dalej: Comp) 4 (34) (1986), s. 79-85.

¹¹ VC 21; por. J. R. SHEETS, *Ubóstwo w naśladowaniu Chrystusa dzisiaj*, Comp 5 (35) (1986), s. 94-96.

Rzymu uczy, że powodem wyrzeczenia się własnej wolności, w duchu tejże rady, jest chęć wypełnienia zbawczej woli Boga¹². Ewangeliczne posłuszeństwo, jako otwarcie się na zbawczy zamysł Ojca obejmujący całe stworzenie, wychodzi poza granice indywidualnego przeznaczenia osoby, stając się uczestnictwem w dziele powszechnego Odkupienia. Osoba konsekrowana poddaje się woli Bożej, która wyraża się w woli przełożonych. Dokonuje się w ten sposób akt zawierzenia Bogu, który poddaje osobę zakonną władzy ludzkiej.

Doskonałym wzorem takiego poddania się człowiekowi jest sam Jezus Chrystus, który zgodnie z przekazem ewangelicznym, w dzieciństwie poddany był Maryi i Józefowi (zob. Łk 2, 51). Papież zwraca uwagę, że pośrednictwo ludzkie w tym wypadku posiada autentyczną pieczęć Kościoła, który swoim autorytetem zatwierdza wspólnoty życia konsekrowanego jako bezpieczne drogi chrześcijańskiej doskonałości. Ponadto realizacja celów instytutów zakonnych możliwa dzięki posłuszeństwu, gdyż w ten sposób przyczynia się do rozwoju Kościoła zgodnie z Bożym zamysłem¹³. Wreszcie o posłuszeństwie Jan Paweł II pisze, że „praktykowane na wzór Chrystusa, którego pokarmem było wypełnianie woli Ojca (por. J 4, 34), objawia wyzwalające piękno uległości synowskiej, a nie niewolniczej, wzbogaconej poczuciem odpowiedzialności i przenikniętej wzajemnym zaufaniem: to zaufanie jest doczesnym odbłaskiem harmonii miłości, właściwej trzem Boskim Osobom”¹⁴.

2. Życie wspólnotowe jako urzeczywistnienie komunii eklezjalnej

Papież dostrzega wielką wartość życia wspólnotowego. W Jego przekonaniu posiada ono charakter znaku oraz wyznania wiary w Trójcę Świętą. Jan Paweł II pisze, że życie braterskie staje się wyznaniem „Ojca, który pragnie połączyć wszystkich ludzi w jedną rodzinę; wyznaje wielonego Syna, który gromadzi odkupionych w jedność, wskazując im drogę swoim przykładem, modlitwą, słowem, a nade wszystko swoją śmiercią

Por. SOBÓR WATYKAŃSKI II, *Dekret o przystosowanej odnowie życia zakonnego „Perfectae caritatis”* w: SOBÓR WATYKAŃSKI II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje. Tekst polski*, Kraków 1967 (dalej: PC), 14.

¹³ JAN PAWEŁ II, *Ewangeliczne posłuszeństwo w życiu konsekrowanym*, w: *Kościół*, 430-432; R. GRON, S. ŚWIERK, *Rady ewangeliczne w nauczaniu Jana Pawła II*, s. 88-90.

¹⁴ VC 21; por. A. P. RIBEIRO, *Życie zakonne świadectwem świętości Kościoła*, *Comp* 1 (49) (1989), s. 18.

cią, to ona bowiem jest źródłem pojednania dla podzielonej i rozproszonej ludzkości; wyznaje Ducha Świętego jako zasadę jedności w Kościele, w którym On nieustannie powołuje do istnienia duchowe rodziny i braterskie wspólnoty”¹⁵

Urzeczywistniane we wspólnocie życie konsekrowane, zgodnie z myślą papieską, jest naśladowaniem i uobecnianiem formy życia, jaką przyjął sam Jezus Chrystus, aby głosić światu Ewangelię. Jest ona darem Trójjedynego Boga, aby rady ewangeliczne, do przeżywania których jest zaproszony każdy człowiek ochrzczony, ze szczególną miłością były przyjmowane przez ludzi wybranych przez Boga. Dlatego też winno ono być przeżywane z coraz większą miłością do Chrystusa, który zaprasza człowieka do zażyłej przyjaźni z Nim samym. Życie osób konsekrowanych znamionuje miłość do Ducha Świętego, która predysponuje duszę człowieka do przyjęcia Jego natchnień. Wreszcie ma być naznaczone miłością do Ojca, który jest najgłębszym źródłem i najwyższym celem życia konsekrowanego¹⁶

Posiadające charakter znaku życie wspólne, według Jana Pawła II, jest realizacją nauczania Jezusa o wzajemnej relacji pomiędzy dwoma przykazaniami miłości Boga i bliźniego. Umiłowanie Boga ponad wszystko pociąga za sobą wymóg ofiarnej miłości względem drugiego człowieka, zwłaszcza tego pozostającego w największej bliskości, a więc członka tej samej wspólnoty. Wzorem dla wszystkich wspólnot jest jedność i braterska miłość scalająca wspólnotę pierwszych chrześcijan, o której opowiadają Dzieje Apostolskie (zob. Dz 2, 42-47; 4, 32 n.). Zaczepnięte z Dziejów Apostolskich zdanie: „Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących” (Dz 4, 32) wyraża ideal komunii w miłości, którą zawsze starały się odtworzyć wspólnoty zakonne. Dzięki trwaniu w tej komunii mogą być świadkami prawdziwego oblicza Kościoła, w którym widoczny jest właściwy mu duch miłości¹⁷

Życie braterskie pielęgnowane we wspólnotach życia konsekrowanego jest według Jana Pawła II znakiem komunii kościelnej. Także tutaj, w kontekście komunii w życiu zakonnym, Papież przywołuje tajemnicę misterium Kościoła przypominając, że w swojej istocie jest on tajem-

¹⁵ VC 21.

¹⁶ VC 21; por. A. NOWAK, *Nowy człowiek powołany do życia konsekrowanego*, ŻK 1 (33) 2002, s. 22-24.

¹⁷ JAN PAWEŁ II, *Życie wspólne w świetle Ewangelii*, w: *Kościół*, s. 434-435; por. T. PASZKOWSKA, *Życie wspólne a życie wspólnotowe*, ŻK 5 (37) 2002, s. 35; por. J. KICIŃSKI, *Dialogowy wymiar życia we wspólnocie*, ŻK 5 (37) 2002, s. 70.

nią komunii, jako „lud zjednoczony jednością Ojca, Syna i Ducha Świętego”¹⁸ Specyfiką życia braterskiego, zauważa Biskup Rzymu, jest odzwierciedlanie bogactwa głębi tajemnicy trynitarnej, a jednocześnie tworzenie przestrzeni, w której Trójca Święta staje się obecna w świecie, udzielając ludzkości sobie właściwych darów. Tego rodzaju braterska komunია przyjmuje różne formy i przejawia się w rozlicznych dziedzinach.

Braterstwo staje się zatem formą wyznania wiary w Trójcę Świętą, świadectwem, że uczestnictwo w trynitarnej komunii umożliwia przemianę ludzkich relacji, oraz tworzy nowy typ solidarności. Osoby konsekrowane, będąc szczególnie poświęcone Bogu ukazują światu piękno komunii braterskiej, wskazując drogi do niej prowadzące, a także dają świadectwo o łasce Bożej, która przynosi jedność, usuwa zaś mechanizmy jedności przeciwne, obecne w sercu człowieka i relacjach społecznych¹⁹

Życie konsekrowane odgrywa wielką rolę w Kościele-Komunii. Następca św. Piotra zwraca uwagę, że od osób zakonnych oczekuje się, by były „prawdziwymi mistrzami komunii i by żyły jej duchowością”²⁰ Papież pisze o zmyśle komunii, który rozwija się w duchowość komunii, a tym samym kształtuje postawy poszczególnych osób sprawiając, że Kościół rozrasta się w głąb i w szerz. W ten sposób życie w komunii staje się wspomnianym już znakiem dla świata, a także siłą, która pociąga do wiary w Chrystusa. Owa komunია zyskuje zatem swój wymiar misyjny²¹

Wspólnoty życia konsekrowanego pozostają w żywej relacji z Kościołem powszechnym i partykularnym. W Kościele powszechnym, uczy Jan Paweł II, ze względu na fakt, że charyzmaty, którymi cieszą się poszczególne zgromadzenia są udzielane przez Ducha Świętego dla budowania Kościoła, mają być one zaczątkiem komunii misyjnej. Podkreśla szczególnie udział i skuteczność działania wspólnot życia konsekrowanego w misji ewangelizacyjnej Kościoła. Z eklezjologicznego punktu wi-

¹⁸ LG 4.

VC 41; JAN PAWEŁ II, *Wspólnota zakonna. Przemówienie do uczestników zgromadzenia plenarnego Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego 20 listopada 1992 r.* OR 3 (1993), s. 33-34; por. KONGREGACJA DS. INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKROWANEGO I STOWARZYSZEŃ ŻYCIA APOSTOLSKIEGO, *Congregavit nos in unum Christi amor*, 10; por. A. SIEMIENIEWSKI, *Aktualność świadectwa osób konsekrowanych na progu Trzeciego Tysiąclecia*, ŻK 1 (33) 2002, s. 67-68; por. X. PIKAZA, *Życie zakonne jako sakrament przyjaźni*, Comp 6 (30) (1985), s. 57-66.

²⁰ VC 46.

VC 46; zob. T. PASZKOWSKA, *Communio jako paradygmat teologii duchowości*, w *Communio w chrześcijańskiej refleksji o Kościele*, red. A. CZAJA, M. MARCZEWSKI, Lublin 2004, s. 464-468.

dzenia, skuteczność ta wynika ze szczególnej komunii owych wspólnot z następcą św. Piotra. Dzięki wierności Papieżowi, w swojej posłudze jedności i ewangelizacji, rodziny i instytucje zakonne nierzadko przyczyniały się do rozwoju młodych Kościołów, a także uczestniczyły i uczestniczą w wymianie darów pomiędzy Kościołami partykularnymi w ramach Kościoła powszechnego²²

Życie konsekrowane znaczącą rolę odgrywa także w ramach Kościoła partykularnego, w którym, według Jana Pawła II, charyzmaty poszczególnych wspólnot przyczyniają się do ubogacenia Kościoła wnosząc wielki wkład w budowanie braterskiej miłości w Kościele partykularnym. Zawsze jednak owa wymiana darów winna odbywać się we współpracy z biskupem diecezjalnym, aby posługa pasterska wobec wiernych rozwijała się w sposób harmonijny²³

3. Misja wobec świata

Wspólnoty życia konsekrowanego mają być świadkami komunii wobec rozdartego podziałami i przemocą świata. Swoim przykładem mają ukazywać drogę do osiągnięcia zgody, pokoju i miłości. Wspólnoty, składające się często z osób w różnym wieku, mówiących różnymi językami, pochodzących z rozmaitych kultur „stają się znakiem zawsze możliwego dialogu oraz komunii zdolnej połączyć w harmonijną całość wszelkie odmienności”²⁴ dzięki przemieniającej mocy Ewangelii oraz miłości, która swoją moc czerpie z modlitwy, a która jest zasadą życia wspólnoty.

Wspólnoty życia konsekrowanego są znakiem komunii kościelnej, będącej specyficzną przestrzenią obecności Trójjedynego Boga, który udziela ludziom swoich darów. Wprowadzając w życie ducha miłości świadczą, iż możliwa jest jedność rodziny ludzkiej, która swoje źródło posiada w Bogu. Ciesząc się właściwymi sobie charyzmatami²⁵ poszczególne rodziny zakonne przyczyniają się do ubogacenia całego Kościoła, uczestnicząc w budowaniu mistycznego Ciała Chrystusa. Pielęgnowanie duchowości komunii we własnych wspólnotach jest świadectwem wobec

VC 47

VC 48-50; por. A. ŻUCHOWSKI, *Odnowa życia konsekrowanego*, Comp 4 (34) (1986), s. 95-97

²⁴ VC 51

Zob. A. ŻUCHOWSKI, *Odnowa życia konsekrowanego*, s. 93-94.

świata, dzięki czemu wspólnoty życia konsekrowanego mają niezastąpiony udział w ewangelizacyjnej misji Kościoła.

Życie konsekrowane posiada także wymiar misyjny. Osoba konsekrowana, która całkowicie oddaje się Chrystusowi oraz pragnie się do Niego upodobnić, również na wzór Chrystusa jest wezwana do poświęcenia się misji Zbawiciela. Osoby konsekrowane posiadają szczególnie dogodnie uwarunkowania sprawiane przez profesję rad ewangelicznych, dzięki której osoba może stać się całkowicie wolna, by móc poświęcić się sprawie głoszenia Dobrej Nowiny. Misja osób konsekrowanych na pierwszym miejscu polega na uobecnianiu Chrystusa w świecie, co dokonuje się poprzez osobiste świadectwo. Stąd, stwierdza Jan Paweł II, konieczne jest coraz większe upodobnienie się do Chrystusa, gdyż dzięki temu Chrystus staje się bardziej obecny i działający w świecie dla zbawienia ludzkości. Osoba zakonna wypełnia misję Kościoła na mocy swojej konsekracji, dając świadectwo zgodnie z charyzmatem swojej wspólnoty. Biskup Rzymu zwraca uwagę na jeszcze jeden element ważny dla udziału w misji Chrystusa, którym jest wspominane już życie braterskie we wspólnocie. „Życie zakonne, uczy Jan Paweł II, będzie tym bardziej apostołskie, im głębsze będzie jego oddanie się Panu Jezusowi, im bardziej życie wspólnotowe będzie przepojone duchem braterstwa i im gorliwiej zaangażowane w spełnianie szczególnej misji instytutu”²⁶

Misja ewangelizacyjna jest wielkim wyzwaniem i obowiązkiem Kościoła, które przekracza możliwości pojedynczych osób, czy nawet wspólnot. Papież przypomina nauczanie soborowe, według którego liczne wspólnoty życia konsekrowanego oddane są dziełom apostołskim zgodnie z właściwym sobie charyzmatem²⁷. Duch Święty, stwierdza Biskup Rzymu, udziela tych charyzmatów w zależności od aktualnych potrzeb Kościoła²⁸. Skuteczność misji zależy jednak od czynnej komunii pomiędzy różnymi charyzmatami działającymi wspólnie dla szerzenia Królestwa Bożego. Papież zwraca uwagę, że wszelkie działania i inicjatywy należy podejmować w komunii i dialogu, dla których szczególnie sprzyjającym obszarem jest życie braterskie. Może ono przyczyniać się, zauważa Jan Paweł II, do „kształtowania klimatu wzajemnej akceptacji, w którym różne podmioty życia kościelnego, spotykając się z należytym uznaniem dla

VC 72; JAN PAWEŁ II, „Kościół na was liczy” *Homilia wygłoszona podczas Mszy św. dla zakonników, zakonnic i członków instytutów świeckich 2 lutego 1993 r.*, OR 4 (1993), s. 46; por. S. R. RYBICKI, *Apostołskie powołanie zgromadzeń zakonnych*, s. 186-187

PC 8.

JAN PAWEŁ II, *Życie konsekrowane w służbie Kościoła*, w: *Kościół*, s. 441-442.

ich tożsamości, będą z większym przekonaniem współtworzyły kościelną komunię, służącą wielkiej misji powszechnej”²⁹

Misja osób konsekrowanych realizuje się w służbie miłości na rzecz drugiego człowieka, w popartym osobistym świadectwem zaangażowaniu na rzecz głoszenia Dobrej Nowiny – zarówno w ramach pierwszej, jak i nowej ewangelizacji, w zadaniu inkulturacji Ewangelii oraz w dialogu z innymi religiami³⁰

W kontekście misji Papież zwraca także uwagę na prorocki charakter życia konsekrowanego. Wyraża się on w świadectwie pierwszeństwa Boga i wartości ewangelicznych w życiu chrześcijańskim, na mocy którego absolutnie pierwsze miejsce, ponad wszystkimi innymi rzeczami, zajmuje osobista miłość do Chrystusa oraz do ubogich, w których Chrystus żyje³¹ Prawdziwe prorocтво, zauważa Następca św. Piotra, ma swój początek w Bogu dzięki przyjaźni z Nim oraz wsłuchiwaniu się w Jego słowa w różnych sytuacjach dziejowych. Osobiste spotkanie z Bogiem na modlitwie znajduje swoje odzwierciedlenie w życiowej postawie, zwłaszcza jako sprzeciw wobec zła i grzechu. Prorockie świadectwo, które wymaga nieustannego szukania woli Bożej oraz trwania w komunii kościelnej wyraża się przez „piętnowanie wszystkiego, co sprzeciwia się woli Bożej, oraz przez poszukiwanie nowych dróg realizacji Ewangelii w historii, w dążeniu do Królestwa Bożego”³²

Konsekracja zakonna jest darem Ducha Świętego, dzięki któremu człowiek odpowiada w sposób radykalny na konsekrację chrzcielną poprzez ślubowanie i praktykę rad ewangelicznych. Styl życia osoby konsekrowanej staje się znakiem działania Boga w ludzkiej naturze, a także odzwierciedleniem miłości Trójjedyne go Boga. Życie według rad ewangelicznych stanowi wyraz szczególnego oddania się Bogu w najbardziej newralgicznych dziedzinach ludzkiej osobowości. Charakter znaku posiada także życie wspólnotowe, które ma wyrażać Boże pragnienie zjednoczenia całej ludzkości. Życie konsekrowane jest naśladowaniem stylu życia samego Chrystusa głoszącego Ewangelię, przeżywane zaś winno być w duchu nieustannie pogłębianej miłości do Trójjedyne go Boga.

VC 74; JAN PAWEŁ II, *Życie zakonne radykalnym wyborem Chrystusa. Przemówienie do uczestników międzynarodowego kongresu zorganizowanego przez Unię Przełożonych Generalnych 26 listopada 1993 r.*, OR 2 (1994), s. 41

³⁰ VC 75-83.

³¹ LG 44.

VC 84.

Komunia w miłości przeżywana przez wspólnoty zakonne jest znakiem komunii kościelnej zakorzenionej w komunii trynitarniej. Osoby konsekrowane mają być mistrzami „duchowości komunii” ubogacając w ten sposób Kościół i wspierając jego rozwój. Przyczyniają się także do dobra całej ludzkości, wskazując drogi budowania pokoju i jedności na drodze dialogu oraz harmonijnego łączenia odmienności, nade wszystko zaś głosząc, że prawdziwy pokój i jedność są darem Boga.

Osoby konsekrowane, w szczególny sposób powołane do poświęcenia się misji Kościoła, wypełniają swoje posłannictwo na pierwszym miejscu przez uobecnianie Chrystusa w świecie dzięki osobistemu oraz wspólnotowemu świadectwu. Skuteczne wypełnianie misji Kościoła wymaga harmonijnej współpracy różnych zgromadzeń odznaczających się różnymi charyzmatami. Oprócz świadectwa, misja realizuje się także poprzez różne formy przepowiadania Ewangelii oraz przez zaangażowanie na rzecz ofiarnej służby drugiemu człowiekowi.

LA VITA CONSACRATA NELL'INSEGNAMENTO DEL BEATO GIOVANNI PAOLO II

Riassunto

Il Beato Papa Giovanni Paolo II insegnò molto sulla vita consacrata. Una caratteristica di questo tipo di vita è la professione dei consigli evangelici di castità, povertà e obbedienza, con cui la persona desidera più profondamente di unirsi a Cristo. La consacrazione, che è un dono dello Spirito Santo, si realizza nella vita in comunità, come frutto dell'azione della grazia di Dio nell'uomo. Le persone impegnate nella vita consacrata hanno anche la propria missione nella Chiesa e nel mondo. Esse devono essere testimoni del Vangelo e dell'amore di Dio, il che implica l'unità e la pace per tutta l'umanità.